

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. október 18. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A pénzmosás büntette miatt az I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2019. január 25. napján kelt 10.B.638/2018/18. számú ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

A I. r. és II. r. vádlott terhére rótt bűncselekményt társtettesként, folytatólagosan elkövetett pénzmosás büntettének [Btk. 399. § (2) bekezdés a) pont] minősíti.

A vádlottak szabadságvesztés büntetését mindkettejük vonatkozásában többszörös visszaesővel szemben kiszabottnak tekinti, és azt személyenként 1 (egy) év 10 (tíz) hónapra súlyosítja, egyszersmind őket 3-3 (három) év közügyektől eltiltásra is ítéli.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata mindkét vádlott esetén börtön.

I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

II. r. vádlott a szabadságvesztés büntetésből legkorábban annak háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

I. r. vádlott vonatkozásában 50.000 (ötvenezer), II. r. vádlott vonatkozásában 25.000 (huszonötezer) forint erejéig vagyoneklkobzást rendel el.

Az ítéltábla a Budai Központi Kerületi Bíróság 111.B.989/2014/36. számú ítéletével kiszabott 10 (tíz) hónap szabadságvesztés végrehajtása során I. r. vádlottnak engedélyezett feltételes szabadságot megszünteti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 30.100,- (harmincezer-egyszáz) forint bűnügyi költségből I.r. vádlott 15.050,- (tizenötezer-ötven) forintot, míg II.r. vádlott 15.050,- (tizenötezer-ötven) forintot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Fővárosi Törvényszék a 2019. január 25. napján tartott tárgyaláson kihirdetett 10.B.638/2018/18.

számú ítéletével I.r. és II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki pénzmosás vétségében [Btk. 400. § (1) bekezdés b) pont], és ezért őket személyenként 1-1 év szabadságvesztésre ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fogház. Úgy rendelkezett, hogy a szabadságvesztésből I.r. vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Határozott a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időnek a szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a lefoglalt tárgyakról és az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a kihirdetését követően az ügyész - a Be. 583.§ (3), 584.§ (3) és 590.§ (3) bekezdésében írt kioktatást követően - mindkét vádlott terhére, a bűnösségüknek a Btk. 399. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és az (1) bekezdés szerint minősülő pénzmosás büntetében történő megállapítása, hosszabb tartamú, börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás kiszabása céljából, míg a vádlottak és védőik elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész fellebbezésének írásbeli indokolásában utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, de a jogi minősítés körében kifejtett álláspontja ugyanakkor téves, mert a vádlottak védekezését e körben az elsőfokú bíróság helytelenül fogadta el.

Érvelt azzal, hogy I. r. vádlott az őt a cselekménnyel megbízó vállalkozót korábban nem látta és nem is ismerte, így vallomása szerint egy vadidegen ember keltett benne olyan fokú bizalmat, hogy a tőle kapott instrukciókat fenntartások nélkül elfogadja és a kérésének eleget tegyen. I. r. vádlott a megbízója elérhetőségeit egyáltalán nem ismerte, ezért kétséges, miként tudott volna tőle később munkát vállalni.

Mindemellett az I.r. vádlott vallomásából az is kitűnik, hogy a banki tranzakciókkal, pénzfelvételi limitekkel, bankautomatákban tárolt pénzmennyiséggel tisztában volt, hiszen maga nyilatkozott úgy, hogy ezek alapján választotta azt az automatát, melyből társával együtt a készpénzt felvették. Ennek mentén pedig kétségbe vonható az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy az I. r. vádlott a mindennapi életben a pénzügyi műveletekkel kapcsolatban ismeretekkel nem rendelkezett.

Álláspontja szerint a megszerzett pénzek bűncselekményből származó eredetét mutatja az is, hogy a megbízó kifejezetten hajléktalan életmódot folytató embereket keresett, és erre kérte fel I. r. vádlottat is. A vádlottaknak mindenképpen gyanúsak kellett lenniük, hogy a bankkártyájukat az ismeretlen megbízónak kellett átadni a pin-kóddal együtt, de mégsem a megbízójuk vette fel a készpénzt, holott erre lehetősége lett volna. Szintén az I.r. vádlott védekezése ellen hat, hogy a megbízó általa nem ismert embereket kért meg több bankszámla megnyitására, ráadásul mindezt anyagi ellenszolgáltatás ellenében.

Mindezen körülmények egyértelműen igazolják, hogy a vádlottat anyagi haszonszerzés motiválta abban, hogy szemet hunyjon a nyilvánvalóan bűncselekményből származó pénz eredete felett.

Mivel I. r. vádlott elismerte, hogy a számlanyitások és telefon aktiválások okaként II. r. vádlottnak is előadta azt, amit a megbízó neki mondott, és a II. r. vádlott beszélt is a megbízóval, így tudattartalmára vonatkozóan az I.r. vádlott kapcsán kifejtettek az irányadók.

A Btk. 399. § (2) bekezdés szerinti bűncselekmény megállapíthatóságához elegendő, hogy az elkövető tudata átfogja, hogy a megszerzett dolog büntetendő cselekményből származik, és ennek ismeretében, ebbe belenyugodva fejtse ki az elkövetési magatartásokat. Következésképpen a pénzmosás büntette eshetőleges szándékkal is megvalósítható.

Minderre figyelemmel álláspontja az volt, hogy a vád szerinti minősítése helyes, és eszerint indokolt a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapítása, velük szemben börtönbüntetés és közügyektől eltiltás alkalmazása.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.548/2018/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Kifejtett álláspontja szerint a Be. 590. § (1) bekezdése értelmében teljes körű felülbírálat során megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el, a bizonyítást a szükséges és indokolt mértékben lefolytatta, és a történeti tényállást is a beszerzett bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg, túlnyomórészt megalapozottan.

I. r. vádlott személyi körülményeit azonban annyiban pontosításra szorulónak tartotta, hogy az ott feltüntetett 10 hónap szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság helyesen nem 2017. július 22. napján, hanem 2018. május 7. napján járt le a Btk. 39. § (1) bekezdése értelmében, mely szerint a feltételes szabadság tartama azonos a szabadságvesztés hátralévő részével, de legalább egy év.

A történeti tényállást is kis mértékben megalapozatlannak minősítette, azt álláspontja szerint ugyanis ki kell egészíteni azzal, hogy I. r. vádlott a készpénzfelvételért cserébe az ismeretlenül maradt személytől 50.000 Ft-ot kapott.

Ezen túlmenően a tényállás téves következtetést is tartalmaz, abból mellőzni kell az utolsó bekezdésben szereplő azon megállapítás, miszerint I.r. és II.r. vádlottak azért nem tudtak a bankszámlára érkezett összegek bűncselekményből származó eredetéről, mert nem a tőlük elvárható figyelem és körültekintés tanúsításával jártak el. Véleménye szerint ez már csak azért is mellőzésre szorul, mert a tudattartalomra levont következtetés jogkövetkeztetés, így a tényállásban helye nem lehet.

A minősítést érintően azzal érvelt, hogy a pénzmosás törvényi tényállásának nem feltétele, az alapcselekmény tekintetében nincs jelentősége annak, hogy az hogyan minősül, vagy hogy az elkövető egyébként büntethető lenne-e, egyáltalán beazonosítható-e.

A pénzmosás valamennyi elkövetési magatartása - ideértve az elsőfokú bíróság minősítése szerinti gondatlan alakzatot is - szándékos magatartást feltételez, a gondatlanság kizárólag az elkövetési tárgy eredete ismeretének összefüggésében mutatkozhat meg. Ugyanakkor az eshetőleges szándék megállapításának egyáltalán nem feltétele a dolog bűnös eredetének kifejezett ismerete, elegendő annyi, hogy az elkövetés körülményeiből adódóan az elkövetőnek számolnia kellett annak reális lehetőségével, hogy a dolog bűncselekmény elkövetéséből származik, és cselekményét a felismerés ellenére, az iránt közömbösen viszi véghez.

A dolog eredetét átfogó tudattartalomra az elkövetés körülményeiből, azaz az elkövetési magatartás megvalósításával kapcsolatos ténymegállapításokból kell következtetést levonni. E körben álláspontja szerint az egyik legkézenfekvőbb kiindulópont a bankszámlára érkező összegek nagyságrendje, valamint a vádlottak és a megbízó ismeretségének mélysége. A vádlottak életkörülményeiből kiindulva adható-e elfogadható magyarázat arra, hogy egy jól szituáltnak tűnő építési vállalkozó legális üzleti tevékenység keretében számára alig, vagy egyáltalán nem ismert személyekre bíz milliós nagyságrendű összegek mozgatását. A vádlottak oldaláról tekintve pedig nekik mindenképpen el kellett gondolkodniuk azon, hogy konkrétan miért pont az ő személyükre volt szükség, miért érte meg a vállalkozónak az, hogy rájuk bizza saját pénzeszközei kezelését ahelyett, hogy azt saját maga közvetlenül intézte volna, és miért volt ezért hajlandó még pénz is

fizetni.

Jogi oldalról megközelítve, amennyiben a terhelt tudatában fel kellett merülnie annak, hogy az elkövetési tárgy valamilyen büntetendő cselekményből származik, de ebbe belenyugodva cselekedett, akkor szándékos pénzmosás megállapításának van helye. A gondatlan alakzat abban az esetben vizsgálendő, ha a terhelt ténybeli alapon is reálisan hihette, hogy az elkövetési tárgy legális forrásból származik.

Mivel a vádlottak terhére szándékos bűncselekmény állapítható meg, I.r. vádlottal mint visszaesővel, II.r. vádlottal pedig mint többszörös visszaesővel szemben kell büntetést kiszabni, emellett közügyektől eltiltás alkalmazása szükséges. A szabadságvesztés végrehajtási fokozata a Btk. 37. § (2) pontja alapján mindkét vádlott esetében börtön, melyből a II.r. vádlott a Btk. 38. § (2) bekezdés b) pontja alapján legkorábban a 3/4 rész kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, míg I. r. vádlott a személyi részben feltüntetett 10 hónap szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság próbaideje alatti elkövetésre tekintettel a Btk. 38. § (4) bekezdés b) pontja szerint feltételes szabadságra nem bocsátható.

Ugyancsak ez utóbbi tényre figyelemmel a Btk. 40. § (1) bekezdés b) pontja alapján meg kell szüntetni a Budai Központi Kerületi Bíróság 111.B.989/2014/36. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadságot.

A megállapított tényállás szerint I.r. vádlott II.r. vádlottnak 25.000 Ft-ot adott, míg az I. rendű vádlott az ismeretlen megbízótól 50.000 Ft-ot kapott a bűncselekmény elkövetéséért, ezekre vonatkozóan a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja alapján vagyonelkobzást kell elrendelni.

Összességében indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a törvényszék ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában változtassa meg, a minősítést módosítsa, a szabadságvesztés tartamát súlyosítsa, végrehajtási fokozatát börtönben állapítsa meg, az I.r. vádlottat a feltételes szabadságból zárja ki, míg a II.r. vádlott esetében módosítsa a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontját. Emellett mindkét vádlottnál mellékbüntetésül közügyektől eltiltást alkalmazzon, I.r. vádlott tekintetében a feltételes szabadságot szüntesse meg, továbbá mindkét vádlottal szemben rendeljen el a hivatkozott összegekre vonatkozóan vagyonelkobzást, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A bejelentett fellebbezését I. r. vádlott írásban is indokolta.

Ebben elsőként is hivatkozott a tényállás 4. oldal 8. bekezdésében írtak hibájára, mert az ott rögzítettek ellenére a pénz érkezéséről történő értesítés helyesen nem az ő használatában lévő mobiltelefonra érkezett, hanem a II.r. vádlott által használt hívószámra.

Ezen túlmenően az ügyészségnek a tudattartalomra vonatkozó érvelését kritizálta. Szerinte a vádhatóság olyan kérdésekre próbált választ találni, amelyek csupán feltételezésen alapulnak, és így az igazsággal nem egyenértékűek.

Hivatkozott arra, hogy az elkövetés óta már tökéletesen tisztában van azzal, hogy mire kellett volna gondolni, azonban az adott helyzetben, az elkövetés idején egyáltalán nem vette észre a cselekményben rejlő kockázatot. Hajléktalan életmódot folytatott, emiatt, továbbá szakképzettség és pénzügyi ismeretek hiányában valójában egy átverés áldozatává vált. A megbízó teljesen hihetően adta elő magát, a pénz mellett munkalehetőséget is ajánlott, mindezek alapján egyáltalán nem helytálló az a kijelentés, hogy nem a tőle elvárható figyelemmel és körültekintéssel járt volna el.

A megállapítottakkal ellentétben semmiféle hozzáférést nem biztosított a megbízó a pénzéhez, hiszen a bankkártyákat és a számlaszerződést is át kellett adni neki, így a bankszámlára érkezett pénzekről az értesítés is a megbízó birtokában lévő telefonra érkezett. Így bár elkövette a terhére rótt cselekményt, de csak azért, mert becsapták, és olyan dolgokkal kecsgették, amelyekre az életéhez szüksége volt.

Arra maga sem talált választ, hogy az ismeretlen vállalkozó miért pont őt választotta. Ezzel együtt is, az, hogy mire kellett volna gondolni, és ezzel szemben konkrétan mire gondolt, egymással nem egyeznek meg. Véleménye szerint nincs olyan eleme a tényállásnak, amely az általa elmondottakat cáfolná, és az ügyészség sem tett indítványt a tényállás olyan jellegű kiegészítésére, amely a tudattartalomra levont következtetést bizonyítaná.

Mindezek alapján elsődlegesen felmentését kérte, mivel csak megtévesztették, így gondatlanság sem terhelheti.

Másodlagosan, mivel reális ténybeli alapon bízhatott a bankszámlákra érkező pénz legális eredetében, és nem jogellenes felkérésnek tett eleget, legfeljebb gondatlan volt a pénzfelvételek során.

Amennyiben pedig még ezen érvelés sem foghat helyt, kérte a kiszabott szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztését, vagy pedig annak mérséklését.

II.r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában az elsőfokú ítélet Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja szerinti részbeni megalapozatlanságára hivatkozott, mivel állítása szerint nem bizonyított, hogy a pénzfelvételt illetően a II.r. vádlottat szándékosság vagy akár gondatlanság terhelte volna.

Mivel a vádlott mindvégig vitatta, hogy tudomással bírt volna azon tényről, hogy a számlára más által elkövetett büntetendő cselekményből származó pénz fog érkezni, és erre vonatkozóan ellentétes bizonyíték sem állt rendelkezésre, semmi nem áll azzal szemben, a vádlottak miért ne gondolhatták volna azt, hogy az ismeretlen megbízó legális tevékenység ellenértékét kéri utalni a bankszámlára.

Hivatkozott arra, hogy a II.r. vádlott kvalifikáltságának hiánya okán nem várható el annak tisztázása, hogy kitől, milyen jogcímen érkezik a pénz, ez az ő élethelyzetében az I.r. vádlott irányában fennálló bizalmi viszonyra tekintettel teljesen életszerű.

Mivel tehát még a gondatlanság sem bizonyított, a vádlott terhére bűncselekmény nem állapítható meg, így elsődlegesen a II.r. vádlott felmentését kérte.

Másodlagosan, a büntetés enyhítését célzó indítványa kapcsán hangsúlyozta az enyhítő körülményeket, e körben különösen azt, hogy a II.r. vádlott iskolázatlansága a bűncselekményben történő részvételt nagyban megkönnyítette.

Minderre figyelemmel a szabadságvesztés helyett közérdekű munka kiszabását, illetve - amennyiben ezt a másodfokú bíróság nem osztja - a szabadságvesztés mértékének enyhítését indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész a fellebbezést annak valamennyi indokával együtt fenntartotta, azt - a másodfokú nyilvános ülésen ismertetett elítélési adatokra figyelemmel - azzal egészítette ki, hogy az I. r. többszörös visszaesőként valósította meg a cselekményt.

Hangsúlyozta, hogy gondatlanság esetén - a kellő körületek hiánya okán például - abban a téves feltevésben követi el a pénzmosást az elkövető, hogy a számlára érkező pénznek az eredete legális.

Egy jogszerű számlakezelés reménye esetén a vádlottakban fel kellett merülnie annak, miért lenne szüksége bárkinek - a jelen ügyben egyébként általuk alig ismert személynek - épp az ő közreműködésükre, ráadásul pénz ellenében, miért ad nekik mobiltelefont, nyithatnak számlákat, miért bízik meg bennük annyira, hogy milliós nagyságrendű összegekhez hozzáférést ad, rájuk bízva a pénzeszközök kezelését, mikor, ha az legális pénz lenne, közvetlenül maga intézhetné ezeket. Ha a megbízó pénzügyi közvetítőt akart alkalmazni, miért éppen őket, munkanélküli hajléktalanokat, bízva meg egy felületes ismeretség alapján. Ezek a kérdések olyanok, amelyeknek óhatatlanul is jelen kellett lennie a vádlottak tudattartalmában.

Az tény, hogy az elkövetési tárgy bűncselekményből származik, ezt tehát fel kellett ismerniük, és ebbe belenyugodtak, így szándékos bűncselekmény valósult meg. A vádlottak tudattartamára téves következtetést vont le az elsőfokú bíróság, a szándékos elkövetési magatartás megállapítható.

Mindezzel együtt a kiegészítésekre, az egyéb intézkedésekre vonatkozó indokokat fenntartva az elsőfokú bíróság ítéletének az ügyészi átirat szerinti megváltoztatását indítványozta.

I. r. vádlott védője a fellebbezésüket fenntartva, azt röviden kiegészítette. Kifejtette, hogy nehéz abban állást foglalni, hogy egy munkanélküli, utcán élő személynek mit kellett volna felfognia. Álláspontja szerint nem ugyanaz az alkalmazandó mérce esetükben, mint más személyeknél. Fel sem merült bennük, hogy bűncselekmény valósult meg az ő részükről, vagy hogy a pénz bűncselekményből származna, hiszen az ügylet legális részét sugallta, hogy a bankszámla nyitáskor meg kellett adni az adatokat, tudták, hogy azok alapján ők bármikor visszakereshetőek. Mindez abba az irányba viheti el a gondolkodásukat, hogy amit tesznek, az jogszerű. Az I. r. vádlott tudattartalma nem fogta át, hogy pénz bűncselekményből származik, sem azt, hogy bűncselekményt követ el.

Ezért felmentése indokolt.

I.r. vádlott a saját védelmében előadta, hogy a fellebbezését maga fogalmazta kisebb segítséggel, de saját kézírással, és az abban foglaltakat fenntartotta.

Az ügyészi érvekre reagálva kifejtette, hogy a reális és életszerű következtetés nem azonos az ügyészi érveléssel, mert, ha felmerült volna a gyanú benne, hogy törvénytelen, amit tesz, nem adja meg az adatait, kiváltképpen nem a szabadulása után két hónappal.

Szerinte éppen az lett volna ésszerűtlen magatartás a megbízó részéről, ha olyan embereket von be, akik ismerik meg tudják mondani, hol található. Reális és életszerű a kölcsönös bizalom, ugyanis a megbízónak is volt veszténivalója, mert pénzét ellophatták volna, de ehhez képest azt is hangsúlyozta, hogy a megbízó mindent bebiztosított, nem adott nekik egyéni hozzáférést semmihez. Nem tudta, hogy bűncselekményből származik a pénz, ha tudta volna, nem ment volna bele, és nem is szervezett volna bele mást.

Azt elismerte, hogy körülményesebbnek kellett volna lennie, de nem érezte magát bűnösnek, a pénz illegális eredetét még csak nem is sejtette, így ő maga is egy átverés áldozata.

II. r. vádlott védője az elsőfokú ítélet ellen részbeni megalapozatlanság miatti felmentésre, illetve enyhítésre irányuló fellebbezését változatlanul fenntartva azt hangsúlyozta, hogy a közvetlenség elve alapján az ítélet tábla meggyőződhetett arról, hogy védelem hasznos tagjává vált a társadalomnak, munkahellyel rendelkezik, megélhetése biztosított, kérte, hogy mindezt a határozata meghozatalakor vegye figyelembe.

II.r. vádlott a személyi körülményeit tekintve elmondta, hogy állandó foglalkoztatásban jegykezelő a BKK-nál, 3 évre szóló szerződés mellett, ezen túl szállást biztosítanak a részére.

Hangsúlyozta, hogy normális életet szeretne élni, megpróbál megváltozni. Kérte, az ítélet tábla vegye figyelembe a bűncselekmény elkövetése kapcsán, hogy az I. r. vádlott megkérte, hogy

nyisson számlát, amire utalnak pénzt, és ő ezt segítő szándékkal elvállalta. Ha ez bűncselekmény, akkor elkövette.

A vádlottak az utolsó szó jogán nem kívántak nyilatkozni.

A fellebbezések közül az ítéletábra az ügyészét tartotta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő tevékenységén, és a jogi minősítésen keresztül a tényállást is támadó perorvoslatokra figyelemmel a felülbírálat a Be. 590.§ (1) bekezdése alapján teljeskörű volt.

Ezért a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek keretében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárását a perrendi szabályok megtartásával folytatta le.

Mivel a tárgyalás kitűzésére még a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 2018. július 1-jei hatályba lépése előtt került sor, az elsőfokú bíróságnak nem kellett előkészítő ülést tartania.

A vádlottak és a kihallgatott tanúk figyelmeztetése törvényes volt, és a perjogi szabályoknak megfelelően került sor - az ügyész vádirati indítványa alapján - Rideg József tanú nyomozati vallomásának felolvasására. Az ügy elbírálásához szükséges okiratok tárgyalás anyagává tétele megtörtént.

Emellett megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, tényből tényre vont következtetései is nagyrészen helyesek.

Ugyanakkor a tényállása a vádlottak személyi körülményei tekintetében túlnyomórészt, a történeti tényállás vonatkozásában csak kisebb részben hiányos és utóbbi téves következtetést is tartalmaz.

A Be. 592.§ (2) bekezdés b) és d) pontjaiban írt részbeni megalapozatlansági hibákat a másodfokú bíróság a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében eljárva - az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő iratok tartalma alapján - kiküszöbölte a következők szerint:

I.r. vádlottal szemben a személyi körülmények körében 1. pont alatti ítélettel a bíróság mint többszörös visszaesővel szemben szabott ki szabadságvesztést, amelyből történő feltételes szabadság próbaideje helyesen 2018. május 7. napjáig tartott, és - az eredményes eltelte esetén - a büntetésének végrehajtása 2017. július 22-én fejeződött volna be.

A 2. pont alatti bűncselekmény elkövetési ideje: 2014. január 18.

Emellett a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2011. február 1. napján jogerőre emelkedett 13.B.37.035/2010/7. számú ítéletével a 2010. január 25-én elkövetett közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntette miatt - mint többszörös visszaesőt - 1 év 2 hónap börtönbüntetésre ítélte, mely (összbüntetésbe foglalt) szabadságvesztésből a vádlott feltételes szabadságra bocsátással 2011. augusztus 28. napján szabadult, az 2012. augusztus 27-én járt le, és a büntetését 2012. március 7. napján töltötte ki.

A vádlottat továbbá a Budai Központi Kerületi Bíróság a 2017. április 28. napján kelt 3.B.I. 1622/2015/49. számú - a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú Bíróság 31.Bf. I. 9559/2017/7. számú határozata folytán 2018. január 25-én jogerőre emelkedett - ítéletével a 2014. január 18-án elkövetett testi sértés büntette miatt mint erőszakos többszörös visszaesőt 2 év 10 hónap fegyházbüntetésre;

továbbá a 2019. június 17. napján kelt és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett 2.B.2430/2011/273. számú ítéletével mint többszörös visszaesőt a 2009. január 15-én elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt 6 hónap börtönbüntetésre ítélte.

II.r. vádlott jelenleg három éves határozott idejű munkaszerződéssel a cég3-nál jegyvizsgáló munkakörben áll alkalmazásban, melyből változó havi jövedelemre tesz szert. Emellett alkalmi munkákból további bevétele származik.

Az elítélési adatai körében 1. pont alatt feltüntetett szabadságvesztés büntetéséből feltételes szabadságra nem volt bocsátható, a 2. pont alatt feltüntetett bűncselekményét 2017. július 1 napján követte el.

A vádlottat továbbá a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2011. január 27. napján kelt és 2011. január 31. napján jogerős 7.B.XX.426/2010/21. számú ítéletével mint különös visszaesőt 10 hónap börtönbüntetésre és 1 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott e szabadságvesztés büntetését - a feltételes szabadság lehetősége nélkül - 2012. december 12. napján töltötte le.

Ezen túlmenően a Nyíregyházi Járásbíróság a 2017. november 15. napján jogerőre emelkedett 42.B.1113/2017/5. számú ítéletével mint többszörös visszaesőt a 2015. szeptember 15-én elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt 60 nap elzárásra ítélte.

A történeti tényállásból mellözi a 8. oldal táblázata alatti utolsó bekezdését, és helyébe azt rögzíti, hogy I. r. vádlott az első készpénzfelvételt követően az ismeretlen megbízójától 50.000 Ft-ban részesült. (I.r. vádlott tárgyalási vallomása, 9. jkv. 5. oldal)

Az így kiegészített és helyesbített tényállás már maradéktalanul megalapozott, és az ekként a Be. 593.§ (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a szükséges mértékben teljesítette.

Pontosan, és minden lényeges körülményre kiterjedően bemutatta az alaphűncselekmények elkövetésére vonatkozó bizonyítékokat, e körben tanú1, tanú2, tanú3, tanú4 és tanú5 tanúk vallomásaira, a feljelentésre és az egyéb okiratokra (e-mailes levelezés, árajánlat elfogadásáról szóló válasz, díjbekérő, átutalási igazolások és cég1 nyilatkozata) támaszkodva állapította meg a tényállás erre vonatkozó - alapvetően a vádlottak által sem vitatott - részét.

A vád tárgyává tett cselekménynek az egyes hívószámokra, és hívásforgalmazási adatokra, továbbá a készpénzfelvevételekre vonatkozó megállapításait az elsőfokú bíróság alapvetően okirati bizonyítékokra - nevezetesen cég2 által szolgáltatott távközlési adatokra, és az bank1 megkeresésre adott válaszára - alapította.

A bankszámlák megnyitásával kapcsolatos, és a vádlottakat e tekintetben már a bűncselekményhez kötődő tényeket nemcsak a két vádlott erre vonatkozó beismerő vallomása, hanem a banki okiratok is igazolták, és hasonlóképpen rendelkezésre álltak fényképfelvevételek formájában a vádlottak

beismerését alátámasztó olyan objektív bizonyítékok, melyek alapján annak ténye is minden kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy 2017. augusztus 4. és 9. napja között a vádlottak együttesen (személyesen, vagy bankjegykiadó automatából) vettek fel több részletben 4.598.000 forintot.

Az ezt meghaladó, a bankszámla nyitására vonatkozó megbízást, és a vádlottak megbízás szerinti eljárására vonatkozó tényállásrészt alapvetően a vádlottak egybehangzó és egymást ki is egészítő vallomása alapján rögzítette - döntően helyesen - az elsőfokú bíróság.

I. r. vádlott fellebbezési beadványában foglaltakra figyelemmel utal a másodfokú bíróság arra, hogy a fentiek szerinti helyesbítésen túl arra alapot nem látott, hogy a megjelölt részben (a tényállás 4. oldal utolsó előtti bekezdésében) a vádlott által indítványozottak szerinti korrekciót is elvégezze. Az itt írtakat ugyanis csak a felette lévő bekezdéssel együtt lehet helyesen értelmezni, hiszen II.r. vádlott a bankszámlanyitás alkalmával az I. r. vádlott használatában lévő hívószámot adta meg saját elérhetőségeként, így nyilvánvaló, hogy abban az esetben, amennyiben a II.r. vádlott nevén levő bankszámlára érkezik jóváírás, arról értelemszerűen az I.r. vádlott értesül, ámde hozzáférése legálisan csak a II. rendű vádlottnak volt. Az a megállapítás tehát, mely szerint a pénzösszeg érkezéséről történő értesítés esetén a pénzfelvételt a II. rendű vádlott hajtja végre, II. rendű vádlott logikus és ésszerű vallomásán alapszik, megváltoztatására semmilyen ok nem volt, különösen azért sem, mert a későbbiekben ténylegesen is ekként került sor az FHB Banknál vezetett bankszámláról történő készpénzfelvételre.

Helyesen hivatkozott a fellebbviteli főügyészség arra, hogy az I.r. vádlott a tárgyaláson elismerte, miszerint 50.000 Ft-ban részesült a készpénzfelvétel ellentételezéseként, azt kisebb eltéréssel - minthogy a vádlott egészen pontosan azt állította, hogy az első készpénzfelvételt követően kapta a kérdéses összeget (9. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal) - a másodfokú bíróság is a tényállás részévé tette.

Abban is osztotta a másodfokú bíróság az ügyészi okfejtést, hogy az elsőfokú bíróság tényállásában írt legutolsó - az elvárható figyelem és körütekintés tanúsítására vonatkozó - megállapításának nem volt helye a történeti tényállásban, de nem elsősorban azért, mert ez a tudattartalomra vont jogi következtetés. Annak ugyanis, hogy az elkövető milyen tényekről tudott, illetve melyekről nem (tudati tények), a bíróság által megállapított tényállásban feltétlenül szerepelnie kell. Ha az elkövető valamely tényről azért nem tudott, mert valamely tőle elvárható magatartást tanúsítani (pl. meggyőződni, vizsgálni, rákérdezni stb.) elmulasztott, a bűnösség szempontjából eminens jelentősége van. Ennek azonban nem olyan formában kell szerepelnie az ítéletben, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette (mintegy végső összegzésként), hanem a konkrét elkövetési magatartáshoz illesztve.

A jelen ügyben azonban nem erről van szó, a vádlottak figyelmetlenségére vonatkozó megállapításnak azért nem volt helye a tényállásban, mert az helytelen következtetésen alapult.

A törvényszék ugyanis azzal érvelt, hogy a hajléktalan életmódot folytató, állandó, bejelentett munkahellyel és a bűncselekményhez szükséges, a mindennapi életben felmerülő ismeretekkel nyilvánvalóan nem rendelkező vádlottak esetében teljesen elfogadható és életszerű is mindaz, amelyre az építési vállalkozó megbízójuk hivatkozott. És mert a vádlottak e védekezését más bizonyíték sem cáfolta, azt elfogadhatónak látta, ily módon megállapította, miszerint kétséget kizáróan nem bizonyított, hogy a vádlottak tudtak volna a bankszámlára érkező pénzösszegek bűnös eredetéről.

Ezt azonban még I. r. vádlott tárgyalási vallomása sem igazolja. Elmondta ugyanis, hogy több pénzügyintézetnél is rendelkezett már korábban bankszámlával, továbbá, hogy azért részletekben vették fel a pénzt, mert minden pénzügyintézetnek megvannak a sajátos opciói a pénzfelvételekkel kapcsolatban, bizonyos limitekhez kötik azokat az ATM-ből történő pénzfelvételnél, továbbá szabály van arra is, hogy milyen összeget lehet előzetes bejelentés nélkül személyesen (bankfiókban) a bankszámláról felvenni. Elmondta, hogy az FHB banknál 1 millió Ft az az összeg, amelyet személyesen fel lehet venni, és 2 millió Ft a napi limit az ATM-nél, amelyet legfeljebb 200.000 Ft-onként lehet lehívni. (9. jkv. 4. oldal).

A vádlott az inkasszó mibenlétével is tökéletesen tisztában volt, azt megkérdőjelezhetetlen logikával kapcsolta össze a megbízó saját számlái feletti korlátozott rendelkezési jogával.

Ez a nyilatkozat járatlanságot nem, éppen ellenkezőleg: átlagost meghaladó tájékozottságot mutat a lakossági folyószámla működésére vonatkozóan.

Önmagában azt sem lehet általánosítással kijelenteni, hogy a hajléktalan életmódot folytató, bejelentett munkahellyel nem rendelkező személyek *nyilvánvalóan* nem rendelkezhetnek ismeretekkel az egyes - mára már általánosan elterjedtnek tekinthető - pénzforgalmi műveletekről. Az ilyen, minden konkrétumot nélkülöző, és súlyos - dehonesztáló tartalomra utaló - félreértésekre is alapot adó megállapításokat a másodfokú bíróság mellőzi az indokolásból (10. oldal 6. bekezdés első és második sora).

Ezt meghaladóan is, a bűncselekmény tudati-akarat elemére vonatkozóan nem csak és nem is elsősorban a vádlotti vallomások szükséges értékelés alá vonni, mert az - ahogy a jelen esetben is - egyoldalúan téves következtetések levonását eredményezheti. Pontosan erre vezethető vissza a védő és a vádlott azon érvelésének helytelensége is, amely a pénz bűnös eredetének ismeretére vonatkozó bizonyítékok hiányát hangsúlyozza. Ez a nézőpont ugyanis - az elsőfokú bíróságával egyezően - kizárólag a terhelti nyilatkozatokra koncentrál, kijelentve, hogy azzal szemben más személyi vagy tárgyi bizonyíték nem állt rendelkezésre. Megfelelkezik ugyanakkor az elkövetés további olyan lényeges körülményeiről, amelyekből levonható ténybeli következtetéseket a vádlott vallomásával összemérve és azzal együttesen értékelve lehet csak teljes egészében megalapozottan állást foglalni arról, hogy a vádlott miről tudott (azaz az eset összes körülményére tekintettel miről kellett kétséget kizáróan tudnia.)

Következésképpen a másodfokú bíróság maradéktalanul osztotta a vádhatóság okfejtését az ügyészi fellebbezést döntően megismétlő főügyészségi átiratban felsorakoztatott számos további fontos, a vádlotti tudattartalmat árnyaló tényező kapcsán.

Valóban jelentősége volt e körben a megbízás gyanús körülményeinek, annak, hogy a megbízót a vádlottak egyike sem nevezte meg, elérhetőségeit nem jelölték meg - vagy azért, mert valóban nem tudták, vagy pedig azért, mert személyét szándékosan takargatni kívánták. Előbbi esetén már az események legelején láthatták, hogy a saját teljes nevét, és személyes elérésének legalább egyik lehetőségét ki nem szolgáltató személy megbízása mögött illegális tevékenység állhat. Utóbbi esetben pedig magából a vádlotti magatartásból következik, hogy tudtak a cselekményükre irányuló megbízás törvénytelenségéről.

Ugyanígy ésszerűtlen a vállalkozó részéről a számára (bizalmi személy helyett) teljesen ismeretlen hajléktalanok megbízása, és az is, hogy további hajléktalan személyek beszervezését kérje, akikkel

még csak nem is áll közvetlen kapcsolatban, csakis az I.r. vádlotton keresztül. Az összesen 6 különböző bankszámla megnyitására irányuló megbízást sem indokolhatta a vállalkozó bankszámláját terhelő inkasszó, hiszen ezt a nehézséget egy, de legfeljebb két másik bankszámlával meg lehetett volna oldani.

A bankszámlára érkező pénzösszegek milliós nagyságrendje, az, hogy a megbízó a tevékenységért pénzbeli ellentételezést ígért, hogy a pénzfelvételt sem maga végezte - holott a személyes eljárást ebben már az általa hivatkozott ok (a saját számlái feletti rendelkezési jog korlátozottsága) végképp nem befolyásolta -, amint az ügyészség helyesen rámutatott, egytől egyig a megbízó eljárásának és a pénzösszegek eredetének jogszerűtlenségét vetik fel.

Emellett az ügyben megjelenő öt különböző telefonszám is kifejezetten konspirációs célokra utal.

Mindezek a mégoly ésszerűnek és életszerűnek tűnő vádlotti védekezés ellen ható, és összességükben azt már egyértelműen cáfoló ténybeli alapokon nyugvó meggyőző érvek, amelyek azt igazolják, hogy objektíve lehetséges volt az elkövetési magatartás lehetséges következményeinek a felismerésére, és azt a vádlottak fel is ismerték. Ez pedig eleve kizárja a cselekmény hanyagságból történő elkövetésének megállapíthatóságát.

Következésképpen az ítéletábra az ügyészség jogi álláspontjával értett egyet. Amennyiben ugyanis az elkövető tudatában felmerül annak a lehetősége, hogy az elkövetési tárgy valamilyen büntetendő cselekményből származhat, és ebbe belenyugodva fejti ki a magatartását, az a Btk. 7.§ 2. fordulatában rögzített eshetőlegesen szándékkal azonosítható.

A bűncselekmény Btk. 400.§ (1) bekezdés b) pontja szerinti értékeléskor elkerülte az elsőfokú bíróság figyelmét a Btk. 402. § (2) bekezdésében írt értelmező rendelkezés is. E szerint a 399-400. § alkalmazásában pénzügyi tevékenységen, illetve pénzügyi szolgáltatás igénybevételén a pénzügyi szolgáltatási vagy kiegészítő pénzügyi szolgáltatási, befektetési szolgáltatási vagy befektetési szolgáltatási tevékenységet kiegészítő szolgáltatási, árutőzsdei szolgáltatási, befektetési alapkezelési, kockázati tőkealapkezelési, tőzsdei, központi értéktári vagy központi szerződő fél, vagy biztosítási, viszontbiztosítási vagy független biztosításközvetítői, illetve önkéntes kölcsönös biztosító pénztári, magán-nyugdíjpénztári vagy foglalkoztatói nyugdíj-szolgáltatási tevékenységet, illetve annak igénybevételét kell érteni.

Ez a rendelkezés teljes egészében az ilyen szolgáltatásokról és tevékenységekről szóló külön törvényeken alapul, és természeténél fogva semmi közük nincs az egyszerű fogyasztói számlákkal kapcsolatos pénzforgalmi jellegű magáncélú műveletekhez, hanem a pénzügyi piac befektetési, tőzsdei, biztosítási, és más hasonló (fenti) szolgáltatásokkal kapcsolatos rendszeres gazdasági tevékenységet ölelik fel.

Minthogy tehát a lakossági banki műveletek (számlára érkezés után készpénzes felvétel) a fenti értelmező rendelkezés alapján sem pénzügyi tevékenységnek, sem pénzügyi szolgáltatás igénybevételének nem minősülnek, eredendően téves volt az elsőfokú bíróság jogi minősítése, ugyanis az irányadó tényállás szerinti vádlotti magatartás a 400.§ (1) bekezdés b) pontjában szabályozott elkövetési magatartással nem azonosítható. Ez azt jelenti, hogy önmagában a készpénzfelvétel, ha azt az elkövető úgy valósítja meg, hogy előre látja magatartása lehetséges következményeit (vagyis azt, hogy bűncselekményből származó pénz eredetét fogja elleplezni), de könnyelműen bizakodik azok elmaradásában, avagy e következményeket anyagfigyelmetlenségből nem látja előre, nem meríti ki a bűncselekmény törvényi tényállását. Ebből

következően gondatlanság megállapítása esetén akkor járt volna el törvényesen, ha a vádlottakat felmenti az ellenük emelt vád alól.

Minthogy azonban a már levezetettek szerint a vádlottaknak az eset összes körülménye alapján számolniuk kellett annak reális lehetőségével, hogy az általuk nyitott bankszámlára érkező pénzüsszegek valamely, a Büntető Törvénykönyvben meghatározott bűncselekményből származnak, a gondatlanság esetükben fel sem merülhet.

A tényállás alapján kizárólag a más személy büntetendő cselekményéhez járuló, vagyontranszformáció nélküli elkövetési mód jöhetett számításba, amely pedig a Btk. 399.§ (2) bekezdés a) pontjában rögzített elkövetési magatartás megállapítására nyújt alapot.

A (2) bekezdés szerinti megszerzés történhet a saját maga vagy harmadik személy részére, így annak nincs jelentősége, hogy a vádlottak a felvett pénzt átadták az ismeretlen megbízónak. A dolog eredetére, mint objektív tényállási elemre kiterjedő tudati tény - mint a szándékosság eleme - megállapításához elegendő annyi, hogy az elkövető tisztában van a dolog és valamely más bűncselekmény közötti viszonytal, de nem szükséges, hogy a másik büntetendő cselekmény pontos részleteivel (ki volt az elkövető, mit is csinált pontosan) is tisztában legyen.

A bűncselekmény a bűnkapcsolati jellegű orgazdasággal mutat nagyfokú hasonlóságot, a gyakorlat ezért a bűncselekményi egység-többség-halmazat megítélésénél az orgazdaság bűncselekményével kapcsolatos jogi megállapításokról szóló 4/2004. Büntető jogegységi határozatra is támaszkodik.

Ennek megfelelően a „piszkos” pénzre történő elkövetés csak abban az esetben értékelhető természetes egységnek, ha az ugyanazon pénzüsszegekre vonatkozó különböző magatartásokban ölt testet, ugyanakkor folytatólagosság megállapítására van lehetőség akkor, ha a tettes azonos akaratelhatózából akár egy, akár több alaphűncselekményből származó dolgot szerez meg, rövid időközönként, több alkalommal. Ilyen szempontból az is közömbös, hogy az alaphűncselekményt egy vagy több személy követte-e el, és nincs jelentősége annak sem, hogy hány bankszámlának a felhasználásával került sor a megszerzői magatartás kifejtésére.

Tekintve, hogy az irányadó tényállás szerint a vádlottak a bankszámlára két különböző alkalommal érkezett pénzüsszeget 13 részletben vették fel 2017. augusztus 4., 7., 8. és 9. napján és adták tovább az ismeretlen társuknak, a folytatólagosság Btk. 6.§ (2) bekezdésében írt valamennyi feltétele megvalósult.

Az elsőfokú bíróság a joghátrány alkalmazása szempontjából jelentős büntetés kiszabási tényezőket döntően feltárta.

A módosított minősítésre is figyelemmel azonban lényeges kiegészítést igényelnek a súlyosító körülmények a következők szerint:

További súlyosító körülmény a folytatólagos elkövetés és a társtettség.

A kiegészített előéleti adatokból egyértelműen kitűnik, hogy nem csak II.r., de I.r. vádlott is többszörös visszaeső. Az erkölcsi bizonyítványa ugyanis - tévesen - nem tartalmazta, hogy legutóbb is már többszörös visszaesőként ítélte el a bíróság, az ezt megelőző releváns elítélésre és az utolsó szabadságvesztés büntetés végrehajtási adataira figyelemmel a Btk. 459.§ (1) bekezdés 31. pontjában írt többszörös visszaesői minőség a jelen ügyben is értelemszerűen fennáll. Ez a büntetett előéleten felül nyomatékossá súllyal esik latba.

Ezen túlmenően is, I.r. vádlott három, II.r. vádlott két másik büntetőeljárás hatálya alatt valósította meg a terhére rótt bűncselekményt.

Ellenben enyhítő körülmény az eshetőleges szándék.

A másodfokú bíróság figyelembe vette a büntetés kiszabása során azt, hogy a vádlottak ismeretlenül maradt felbujtója anyagi rászorultságukat, elesett, mélyen kiszolgáltatott helyzetüket használta ki akkor, amikor a két hajléktalan életmódot folytató, a mindennapi létszükségletükért is mások jóindulatára szoruló vádlottakat bírta rá a bűncselekmény elkövetésére. Ez az élethelyzet nyilvánvalóan jelentősen motiválta a vádlottakat újabb bűncselekmény útján könnyű pénzszerzésre.

Ellenben nem értett egyet a II.r. vádlott védőjének azon érvével, hogy ehhez hasonlóan a vádlott „alacsony iskolázottsága” a vádlott javára szóló tényező, minthogy az megkönnyítette a bűncselekmény elkövetését. II.r. vádlott az általános iskola 8 osztályát elvégezte, és ezzel a hétköznapi élethez szükséges alapvető ismereteket elsajátította, amely az adott bűncselekmény elkövetéséhez éppen elégséges, az ugyanis a már levezetett tudattartalmi ismérvek alapján egyáltalán nem követel meg nagy átlagot meghaladó mérvű kiműveltséget.

A Btk. 399.§ (2) bekezdés a) pontjában szabályozott bűncselekmény büntetési tétele a törvényhely (1) bekezdése alapján 1 évtől 5 évig, többszörös visszaeső tekintetében a Btk. 89.§ (1) bekezdése alapján 1 évtől 7 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztés, amelynek a Btk. 80.§ (2) és (3) bekezdése szerinti középértéke így módon 4 év 3 hónap.

A súlyosabb büntetési tételre és az elkövetési magatartásra figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott egy év szabadságvesztés már nem áll arányban a bűncselekmény tárgyi súlyával, és az egyéb büntetéskiszabási tényezővel, annak súlyosítása mindenképpen indokolt és szükségszerű volt.

Azonban a ténybeli beismerésre, az I.r. vádlott betegségére, a bűnösség enyhébb fokára (eshetőleges szándékra), és a több mint kétéves, javarészt nem a vádlottaknak felróható okból bekövetkezett időmúlásra is figyelemmel a másodfokú bíróság lehetőséget látott a középértéktől lefelé eltérni.

Így szabott ki a vádlottakkal szemben 1 év 10 hónap tartamú szabadságvesztést, és - mivel előéletük, többszörös visszaesői minőségük folytán - méltatlanná váltak arra, hogy a közügyek gyakorlásában részt vegyenek, a Btk. 61.§ (1) bekezdése alapján, a 62.§ (1) bekezdésben rögzített keretek között a szabadságvesztéshez igazodó tartamban közügyektől eltiltásra is ítélte.

A végrehajtási fokozat mindkettejük esetében a Btk. 37.§ (2) bekezdés a) pontja alapján börtön.

A visszaeső vádlott a Btk. 38.§ (2) bekezdés b) pontja alapján a szabadságvesztésből legkorábban a büntetése háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Ez irányadó II.r. vádlottra.

Amint arra a fellebbviteli főügyészség helyesen hivatkozott, a Btk. 39. § (1) és (2) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés esetén a feltételes szabadság tartama azonos a szabadságvesztés hátralevő részével, de legalább egy év. Amennyiben a szabadságvesztés hátralevő része egy évnél rövidebb, és végrehajtását nem rendelték el, a büntetést - a feltételes szabadság letelte után - a hátralevő rész utolsó napjával kell kitöltöttnek tekinteni.

A fenti rendelkezések egyértelművé teszik, hogy a Budai Központi Kerületi Bíróság 111.B.989/2014/36. számú ítéletével kiszabott 10 hónap szabadságvesztésből 2017. május 8. napján feltételes szabadságra bocsátott I.r. vádlott a jelen eljárásban elbírált bűncselekmények elkövetésének idején (2017. augusztus) még e feltételes szabadság egyéves próbaidejének hatálya alatt állt, a végrehajtás csak 2018. május 7. napján vált volna befejezetté.

Nem bocsátható feltételes szabadságra, akit olyan szándékos bűncselekmény miatt ítélték szabadságvesztésre, amelyet korábbi, határozott ideig tartó végrehajtandó szabadságvesztésre ítéltése után, a végrehajtás befejezése vagy a végrehajthatóság megszűnése előtt követett el. [Btk. 38.§ (4) bekezdés a) pontja]. Így az I.r. vádlott e kedvezményben a törvény eltérést nem tűrő rendelkezése folytán nem részesülhet, ráadásul a jelen ügyben végrehajtandó szabadságvesztésre ítéltére figyelemmel a Btk. 40.§ (1) bekezdés b) pontja alapján a feltételes szabadságot is meg kellett szüntetni.

Az előzetes fogvatartás (örizet, előzetes letartóztatás) beszámítására vonatkozó rendelkezés törvényes volt.

Megint csak helytállóan érvelt a fellebbviteli főügyészség a vagyonek Kobzása szükségessége mellett.

A Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja szerint vagyonek Kobzást kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyona, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett, és ez független attól, hogy az elkövetőnek van-e megfelelő vagyona, illetve, hogy milyen anyagi-jövedelmi viszonyok között él.

Így az I.r. vádlott által kapott 50.000, és a II.r. vádlott által I.r. vádlottól kapott 25.000 Ft-r nézve a fenti intézkedést el kellett rendelni.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés megfelel a jogszabálynak.

A fentiek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a 604.§ (1) bekezdés a) pontja és 605.§ (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült, védői díjból álló bűnügyi költséget a vádlottak a Be. 613.§ (1) bekezdése és 574.§ (1) bekezdése alapján kötelesek külön-külön az államnak megfizetni.

Budapest, 2019. október 18.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
előadó bíró

dr. Magócsi István sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2019. január 25. napján kelt 10.B.638/2018/18. számú ítélete I.r. és II.r. vádlottak tekintetében a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.149/2019/18. számú ítéletével 2019. október 18. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. október 18.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke